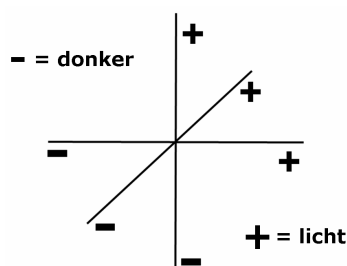

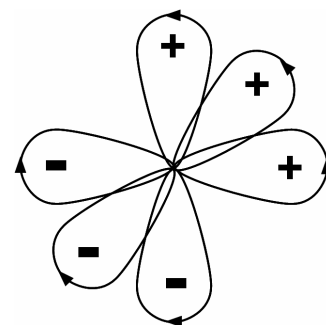

Om te kunnen zeggen hoe laat het is, dienen we eerst te begrijpen wat tijd nu werkelijk is. Net als bij de *ruimte* kunnen we ook ten aanzien van de *tijd* drie dimensies onderscheiden. Bij de ruimte noemen we deze drie dimensies: breedte, hoogte en diepte. Deze drie dimensies kunnen we als een assenstelsel weergeven, waarbij de x-as, de y-as en de z-as loodrecht op elkaar staan. In het midden van dit assenstelsel vinden we het nulpunt. Voorbij dit nulpunt

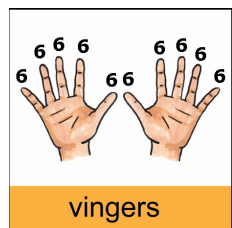
zijn de waarden op iedere as positief, en daarvoor negatief. Opmerkelijk genoeg geldt dit, op precies dezelfde manier, ook voor de tijd. In de tijd betekent een positieve waarde dat het dan *licht* is. En *duister* komt vervolgens overeen met een negatieve waarde in een tijdsdimensie. De positieve waarde van licht kunnen we ook aanduiden als *yin* of vrouwelijk, en de negatieve waarde van donker (of duister) kunnen we ook aanduiden als *yang* of mannelijk.

Zowel de ruimte als de tijd zijn oneindig. Echter, de oneindigheid van de ruimte is lineair, terwijl de oneindigheid van de tijd cyclisch is. De cyclische essentie van tijd kunnen we weergeven als een cirkel, maar ook als een lemniscaat (een horizontale 8: ∞). De tijd maakt in iedere dimensie eerst een rondje (of lus) door het positieve, lichte deel (*yin*), en vervolgens een tegengesteld rondje (of lus) door het negatieve, duistere deel (*yang*). In iedere tijdsdimensie vinden we dus de eindeloze wisselwerking tussen licht en duisternis (oftewel *yin* en *yang*). Uiteraard kunnen we al deze rondjes ook (op een lineaire manier) tellen. In de *dagelijkse* tijd is het 's ochtends en 's middags licht, en 's avonds en 's nachts duister. In de *jaarlijkse* tijd is het in de lente en de zomer licht, en in de herfst en de winter duister. Een volledige cyclus in de derde dimensie van tijd noemde Plato in het Oude Griekenland het **Grote Jaar**. In de *grootjaarlijkse* tijd is het in het Gouden- en Zilveren tijdperk licht, en in het Bronzen- en IJzeren tijdperk duister.

Het moment waarop de tijd in elk van deze drie dimensies door het nulpunt gaat, is een essentieel kantelpunt. In de dagelijkse tijd zijn dit de momenten van zonsopkomst en zonsondergang. In de jaarlijkse tijd zijn dit de momenten van de zogeheten 'equinoxen'. Voorheen noemden we dit de momenten van de 'nachteveningen', want dat zijn de jaarlijkse etmalen waarin het lichte- en het duistere deel in de dagelijkse tijd precies even lang duren. De lente-equinox rond 21 maart valt samen met het begin van het *voorjaar*, en de herfst-equinox rond 23 september markeert de overgang naar het *najaar*.

Sinds de beschaving van Soemeriërs, die vanaf ongeveer 6000 jaar geleden leefden in het zuidelijk deel van Mesopotamië (het hedendaagse Zuid-Oost Irak), tussen de uitmonding in de Perzische Golf van de rivieren Eufraat en Tigris, tellen we de tijd in veelvoud van 6 (oftewel zestallen of *hexaden*). We zien dit ook nog bij het begrip dozijn (wat staat voor 12).

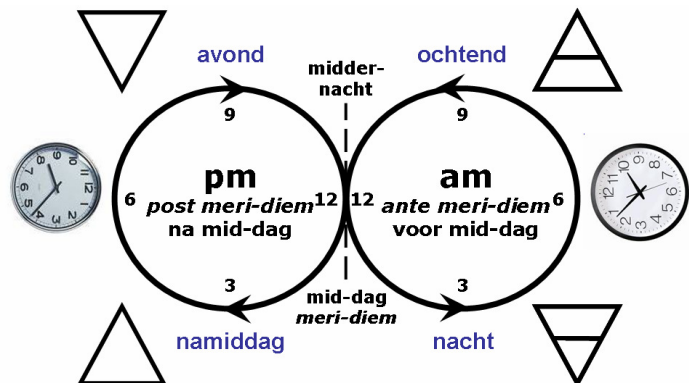

Nog steeds worden bijvoorbeeld eieren per 6 (half dozijn) verkocht. Zo kent onze cyclische wijzerplaat, die de dagelijkse tijd weergeeft, precies een dozijn cijfers (ieder overeenkomend met een uur). Tellen we aan iedere vinger deze fundamentele éénheid van zes, dan komen we uit op 60. Dat zijn het aantal minuten in een uur, en het aantal seconden in een minuut. En via de eenheid van een hexade van ieder 60 komen we uit op 360, wat het aantal booggraden in een volledige cirkel is.

Onze cyclische kalender verdeelt de jaarlijkse tijd in een dozijn maanden. Het woord ‘maand’ komt van de belichtingscyclus van de maan (genaamd Luna). De volledige cyclus van nieuwe maan, via eerste kwartier, volle maan en laatste kwartier terug naar nieuwe maan duurt ongeveer een maand. Eigenlijk is maart de eerste maand van het jaar, want dat is de maand waarin de lente-equinox plaatsvindt. Dit betekent dat september de 7^e maand is, oktober de 8^e maand, november de 9^e maand, en december de 10^e maand. Dat zijn inderdaad precies de betekenissen van deze maandnamen. Oorspronkelijk heette ook de maand juli de 5^e maand in het Latijn, totdat Julius Caesar deze maand, die zijn geboortemaand was, naar zichzelf vernoemde. En later deed keizer Augustus hetzelfde bij de 6^e maand. Opvallend genoeg overleed keizer Augustus ook in deze maand. Komt hoogmoed voor de val?

Er is nog een andere manier om de cyclus van de jaarlijkse tijd te verdelen in een dozijn tijdsperioden. Die andere verdeling is gebaseerd op de sterrenbeelden waar de zon (genaamd Helios) voor langs kruipt (gezien vanaf het aardoppervlak). In deze astrologische verdeling valt de lente-equinox precies samen met het begin van het sterrenbeeld Ram, en valt het begin van het sterrenbeeld Weegschaal precies samen met de herfst-equinox.

Precies halverwege de dagelijkse licht- of dagperiode vinden we het moment van de mid-dag. Dat is het moment waarop de zon Helios op het hoogste punt aan de hemel staat. De tijdsperiode voor dit moment (vanaf zonsopkomst) noemden we vroeger *voor*-middag, en de tijdsperiode na dit moment (tot aan zonsondergang) noemden we vroeger *na*-middag. In het Latijn wordt dit hoogste zonnepunt *meri-diem* genoemd. De Engelstaligen hanteren ‘am’ en ‘pm’ om expliciet onderscheid te maken tussen het dozijn uren voor het moment van mid-dag (*ante meri-diem*) en het dozijn uren na het moment van mid-dag (*post meri-diem*). De dagelijkse tijd wordt door dus door vier tijdsmomenten in vier tijdsdelen verdeeld. Deze tijdsmomenten zijn zonsopkomst, mid-dag, zonsondergang en midder-nacht. Samen vormen ze het kruis dat de dagelijkse tijdsacyclus in vier kwadranten indeelt. De vier dagelijkse tijdskwadranten duiden we tegenwoordig aan als ochtend, middag, avond en nacht.

Vanwege het enorme belang van de zon Helios voor het leven op onze moederplaneet Terra, gebruiken we vele namen om naar Helios te verwijzen. De Oude Egyptenaren gebruikten *Ra* als naam, en de Maya's noemen hem *Ahau*. Tegenwoordig gebruiken velen de aanduiding van zon, *sol* (Latijn) of *sun* (Engels) om naar deze dichtstbijzijnde ster te verwijzen.

In onze beleving van tijd speelt deze dichtstbijzijnde ster genaamd Helios de hoofdrol. Helios, onze Lichtbrenger, is de (lokale) heerser in ons zonnestelsel. In de oudheid werd de heerser gezalfd, en kunnen we de heerser ook aanduiden als ‘de gezalfde’. Zowel de titel van Messias betekent gezalfde, als de eretitel van Christus (eigenlijk *Christos*). Zoals Gaia onze Moeder is (Gaia betekent Moeder Terra), zo is Helios onze Vader (die in de hemel is). We kunnen onze vader Helios inderdaad overdag in de hemel zien.

De vader van onze vader is de centrale zon van de Melkweg, die de Maya's *Hunab K'u* noemen. Dit betekent dat Hunab K'u dus onze Grootvader is. Zowel Hunab K'u als Helios zijn Scheppers op hun eigen niveau. We kunnen beiden ook als God aanduiden, waarbij

Hunab K'u de hoogste God van beiden is, en Helios dus de Zoon van God (de Grootvader) is. De zon is dus de zoon (of *the sun is the son* in het Engels). Met Jezus, de zoon van God, wordt dus Helios bedoeld. Wat Helios uitstraalt kunnen we de adem of geest van God (lees: Scheppingskracht) noemen. Daarmee is Helios dus zowel de Vader, als de Zoon, als de Heilige Geest. Wil je hier meer van weten, lees dan het essay getiteld '*Scheppingsstraal*' op Pateo.nl in de rubriek 'artikelen'.

Net als in de dagelijkse tijd, hebben ook in de jaarlijkse tijd de momenten in het midden van zowel de lichte- als de duistere periode een belangrijke betekenis. Deze momenten worden aangeduid als de zonnestilstanden, of *solstices* in het Engels, afkomstig van het Latijn (*sol* betekent zon, en *stice* betekent stilstand). Vanaf de herfst-equinox klimt de zon Helios ieder volgend etmaal steeds iets minder hoog aan de hemel. Ook komt de zon Helios ieder etmaal iets zuidelijker op (gezien vanaf het Noordelijk halfrond), en gaat Helios eveneens iets zuidelijker onder. Deze dagelijkse krimpings van de hemelboog van Helios gaat door tot het moment van de winter-zonnestilstand rond 21 december. Op dat moment stopt de krimpings beweging van Helios, onze Messias. Onze Christus sterft dan aan het kruis (van de vier zonnewendes). Gedurende een periode van drie etmalen (op 22, 23 en 24 december) beschrijft Helios dezelfde hemelboog als op 21 december, en is de Messias dus dood. Echter, na drie dagen dood te zijn geweest herrijst de Christus op 25 december uit het graf, want vanaf deze datum beschrijft Helios ieder etmaal telkens een iets grotere boog en klimt Helios eveneens steeds een stukje hoger aan de hemel. Deze dagelijkse uitdijning van Helios' hemelboog gaat door tot aan de zomer-zonnestilstand rond 21 juni, waarna we ook weer drie etmalen dezelfde (grootste) hemelboog zien, om vanaf 25 juni weer te beginnen met krimpen.

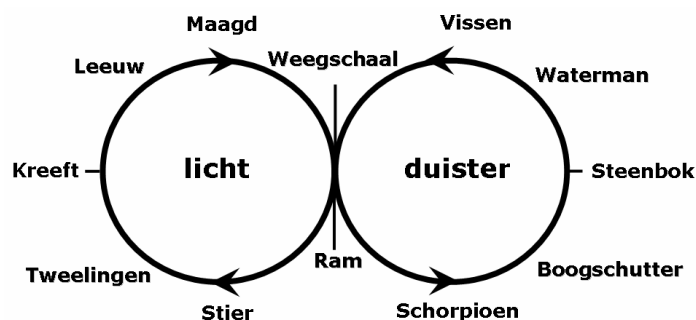
De exacte locatie op de horizon waar op 25 december de Messias herrijst uit de dood wordt aangewezen door de drie Wijzen uit het Oosten die een heldere ster volgen. Trekken we een denkbeeldige lijn vanaf de drie centrale sterren in het sterrenbeeld Orion (genaamd de Gordel van Orion) recht door *Sirius* (de vanaf het aardoppervlak gezien meest heldere ster aan het firmament), dan kwam deze lijn omstreeks het begin van onze jaartelling precies uit bij het punt op de horizon waar de zon Helios op 25 december opkwam. Oftewel, de drie 'wijzen' (tegenwoordig genaamd Alnitak, Alnilam en Mintaka) *wijzen* heel precies naar deze wedergeboorte van de Messias. Het is deze wederkomst van de lichtbrenger die we jaarlijks vieren op 25 december met het Grote Lichtfeest. We vieren dan dat we weer voorbij het midden van de duistere tijdsperiode zijn, en dat het weer ieder etmaal lichter wordt. Het is het feest van de Lichtbrenger, de Messias, de Christus. Het Christus-feest is in de loop der jaren via Christfeest verbasterd tot Kerstfeest of Kerstmis (of *Christmas* in het Engels).

In de Bijbel worden al deze celestijnse gebeurtenissen ook beschreven, maar dan verpakt in de vorm van persoonlijke belevenissen (om het te kunnen doorvertellen aan 'onwetenden'). Het einde van de jaarlijkse periode waarin het licht overheerst valt samen met het einde van de periode van het sterrenbeeld Maagd. We kunnen dat moment beschouwen als de (maagdelijke) conceptie voor de uiteindelijke (weder-) geboorte van de lichtbrenger op 25 december. En de twaalf discipelen, die deze lichtbrenger later in het Bijbelse verhaal omringen, verwijzen uiteraard naar de 12 sterrenbeelden rondom ons zonnestelsel. We mogen allemaal geloven wat we zelf willen, echter wie *weten* verkiest boven *geloven*, die kan wellicht de diepere betekenissen achter de Bijbelse 'belevenissen' gaan begrijpen (meer daarover in het volgende essay van Pateo, wat over de Schepping gaat).

In de temporele dynamiek van licht en duisternis speelt de dichtstbijzijnde ster genaamd Helios een hoofdrol. Daarom is het belangrijkste etmaal van de week naar hem vernoemd.

Een week heeft overigens zeven etmalen als weergave van de zeven tonen van de toonladder. Deze zeven etmalen van een week zijn vernoemd naar de zeven hemellichamen die met het blote oog waargenomen kunnen worden, zoals onderstaande tabel laat zien.

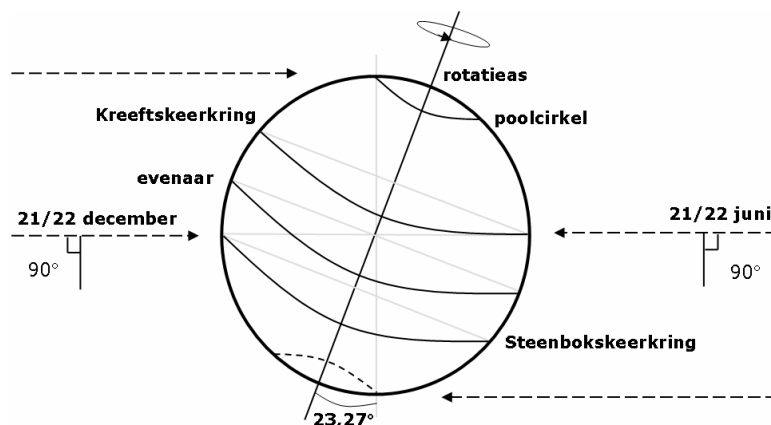
etmaal van de week	in het Frans	planeet	alternatieve naam
Zondag	<i>Dimanche</i>	zon Helios	Heliosdraai
Maandag	<i>Lundi</i>	maan Luna	Lunadraai
Dinsdag	<i>Mardi</i>	Mars	Marsdraai
Woensdag	<i>Mercredi</i>	Mercurius	Mercuriusdraai
Donderdag	<i>Jeudi</i>	Jupiter	Jupiterdraai
Vrijdag	<i>Vendredi</i>	Venus	Venusdraai
Zaterdag	<i>Samedi</i>	Saturnus	Saturnusdraai

Blijkbaar is de jaarlijkse dynamiek van de tijd zo belangrijk dat er maar liefst vier verschillende allegorieën over zijn geschreven, die in de in het Nieuwe Testament van de Bijbel worden aangeduid als de evangeliën. Ook wordt daarin verwezen naar aspecten uit de derde dimensie van tijd, de grootjaarlijkse tijd, zoals zodadelijk wordt beschreven.

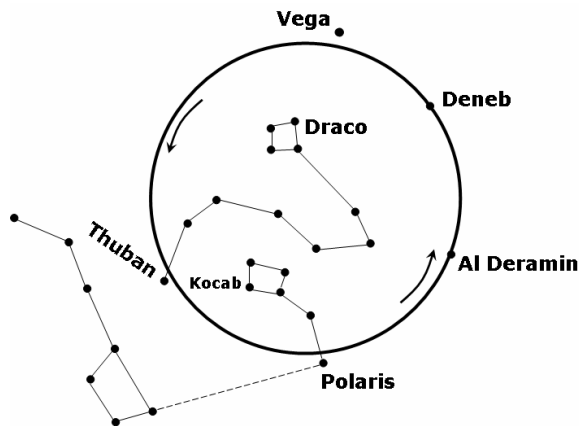
De eerste dimensie van tijd – de dagelijkse tijd – wordt veroorzaakt door de rotatie van onze moederplaneet (Gaia betekent Moeder Terra) om haar eigen as. Op het aardoppervlak rond de evenaar gebeurt dit met een snelheid van bijna 30 kilometer (km) per minuut (wat neerkomt op ruim 1600 km/uur). De tweede dimensie van tijd – de jaarlijkse tijd – wordt veroorzaakt door de rondgang van Terra om Helios, met een snelheid van ongeveer 30 km/seconde (wat neerkomt op ruim 100.000 km/uur). De derde dimensie van tijd – de grootjaarlijkse tijd – wordt veroorzaakt door de rondgang van Helios, met een snelheid van ongeveer 220 km/seconde (wat neerkomt op bijna 800.000 km/uur). Wanneer we de rondloopsnelheid van Terra vergelijken met de maximum toegestane snelheid binnen een woonwijk, dan komt de omloopsnelheid van Helios overeen met plankgas op een Duitse autobahn. Omdat Helios zo geweldig hard rondjes rijdt, helt de aardas steeds naar het midden van Helios' omloopbaan.

Het omloopvlak van Terra (om Helios) wordt de ecliptica genoemd. De aardas maakt een hoek van nagenoeg $23\frac{1}{2}$ graad ten opzichte van de ecliptica. Zoals in de figuur hierboven is weergegeven valt het begin van het sterrenbeeld Kreeft samen met het midden van de periode

van een half jaar licht, en valt het midden van de periode van een half jaar duisternis samen met het begin van het sterrenbeeld Steenbok. Beide momenten geven de jaarlijkse uitersten weer. We zien dit als de golfbeweging van het brandpunt waarop de zonnestralen loodrecht op het aardoppervlak schijnen tijdens het dagelijkse moment van mid-

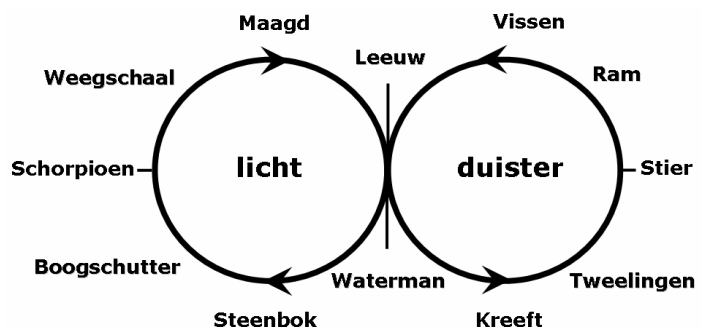
dag. Dit brandpunt beschrijft in een periode van een jaar tijd precies een volledige sinusgolf tussen beide keerkringen, die vernoemd zijn naar de overeenkomstige sterrenbeelden. Tijdens het moment van loodrechte beschijning staat de zon Helios in de positie die het zenit wordt genoemd, precies in het midden, bovenaan in de hemel.

het sterrenbeeld Draak (of Draco).

Momenteel wijst de aardas in de richting die wij het Noorden noemen ongeveer naar de ster genaamd Polaris, ook wel aangeduid als de (Noord-) Poolster. Echter, op het moment dat Helios zich helemaal aan de andere kant van zijn omloopbaan bevindt, dan wijst de aardas richting de ster genaamd Vega, in het Lyra-stelsel. Dat was bijna 13.000 jaar geleden het geval, want één volledige rondgang van Helios duurt 25.920 jaar. Dat is de exacte lengte van het Grote Jaar. In het midden van de denkbeeldige cirkel die het verlengde van de aardas beschrijft in het Noorden bevindt zich

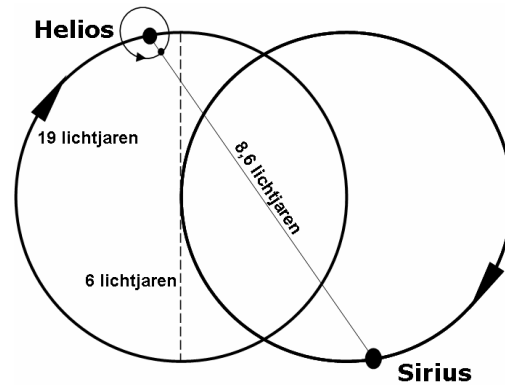
Gedurende de rondgang van Helios helt de aardas om beurten naar de twaalf omringende sterrenbeelden (of discipelen). Daarmee wordt een volledige grootjaarlijkse cyclus verdeeld in 12 perioden van 2160 jaar, die ook wel Aeonen of Tijdperken worden genoemd (en *Age of Era* in het Engels). Momenteel helt de aardas richting het sterrenbeeld van Vissen. Dat was ook al ruim 100 jaar het geval bij het begin van onze jaartelling. Daarom vinden we in de evangeliën ook zoveel zinspelingen op Vissen. Na het huidige tijdperk van Vissen komen we in het Tijdperk van Waterman, veelal gesymboliseerd door een man die een waterkruik draagt. In de Bijbel wordt de man met de waterkruik geassocieerd met de wederkomst van het licht. Dit is inderdaad volkomen juist, want het begin van de grootjaarlijkse periode van het licht valt samen met de start van het Tijdperk van Waterman.

De volgorde waarin de sterrenbeelden voorbij komen in de grootjaarlijkse tijd is omgekeerd aan de volgorde in de jaarlijkse tijd. In de jaarlijkse tijd vallen de equinoxen samen met het begin van respectievelijk Ram en Weegschaal. In de grootjaarlijkse tijd vallen de equinoxen echter samen met het begin van respectievelijk Waterman en Leeuw (hoe zou een gecombineerd beeld van beiden eruit zien?). Aangezien beiden (in de jaarlijkse tijd) voorafgaan aan Ram en Weegschaal, wordt de grootjaarlijkse tijd ook wel aangeduid als 'de precessie van de equinoxen'. De jaarlijkse tijd kent namelijk een opvolgers-volgorde (*successie*), terwijl de grootjaarlijkse tijd een voorgangers-volgorde (*precessie*) kent.

tijd:	licht		duister	
<i>dagelijks</i>	ochtend	middag	avond	nacht
<i>jaarlijks</i>	lente	zomer	herfst	winter
<i>grootjaarlijks</i>	Goud	Zilver	Brons	IJzer

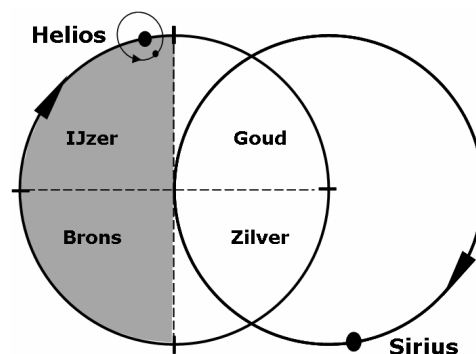
We weten dat de dagelijkse tijd wordt veroorzaakt door de rotatie van Terra om haar eigen as. De jaarlijkse tijd komt door de omloop van Terra om Helios. Maar waardoor wordt de omloop van Helios veroorzaakt, want in het midden van de omloopbaan van Helios vinden we helemaal niets? Deze oorzaak vinden we in de energetische dans die de zon (of ster) Helios maakt samen met de ster Sirius (die officieel Sirius A wordt genoemd), en die, zoals reeds gezegd, veruit de helderste ster is aan het firmament. Sirius maakt deel uit van het sterrenbeeld Grote Hond (*Canis Major*), en wordt daarom ook wel de Hondster genoemd.

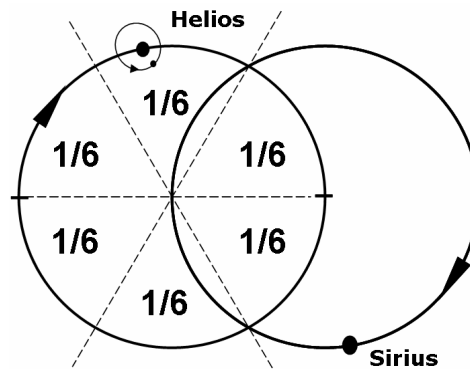
Zowel de georganiseerde religie (maar je mag van mij ook gerust ‘misdaad’ lezen) als de academische ‘wetenschap’ probeert bovenstaand afbeelding verborgen te houden voor de onwetende massa. Hoogleraren in de astronomie beweren openlijk en glashard dat dit niet waar is. We weten echter dat Sirius ‘slechts’ (astronomisch gezien) 8,6 lichtjaren verwijderd is van Helios. Een lichtjaar is de afstand die het licht (met een snelheid van 299.792.458 meter per seconde) aflegt in een jaar tijd. Een volledige rondgang van Helios met een snelheid van ongeveer 220 km/sec gedurende 25.920 jaar komt neer op ongeveer 19 lichtjaren, waardoor de diameter van deze cirkel ongeveer 6 lichtjaren is. In metingen van alweer een tijdje terug was sprake van een onderlinge afstand tussen Helios en Sirius van 8,7 lichtjaren. Sirius is ondertussen dus dichterbij gekomen, inmiddels tot 8,58 lichtjaren. Dit alles is precies wat bovenstaande figuur laat zien.

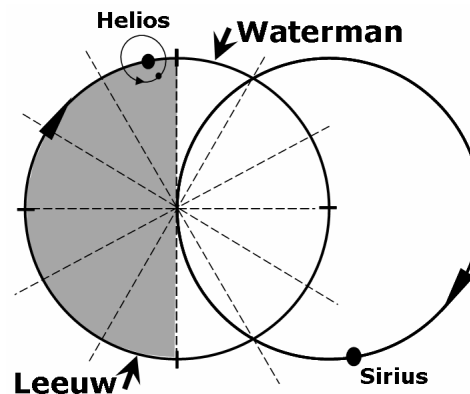
Het overlappende deel van de beide omloopbanen van Helios en Sirius wordt in het Latijn aangeduid als *vesica piscis*. Vesica verwijst naar een aureool in de vorm van een puntige ovaal, en piscis betekent vis. Het symbool van vesica pisces verwijst inderdaad naar de Messias, zoals velen geloven, want de helft van dit symbool komt overeen met de omloopbaan van Helios vanaf het begin van het Gouden tijdperk tot en met tweederde van het Zilveren tijdperk.

De verticale kruislijn scheidt de lichte helft van het grootjaar van de duistere helft. De horizontale kruislijn verbindt het midden van de lichtperiode (de scheiding tussen het Gouden- en het Zilveren tijdperk) met het midden van de duistere periode (de scheiding tussen het Bronzen- en het IJzeren tijdperk).

Wanneer we de diagonalen vanuit de kruispunten van beide cirkelbanen toevoegen aan de horizontale kruislijn, dan verdelen we totale omloopbaan van Helios in 6 gelijke delen (van ieder 60 booggraden). De lengte van ieder deel van deze hexade (zes delen) duurt (25.920 jaren gedeeld door 6 is gelijk aan) 4320 jaren. Dit zijn precies 432 jaren aan elk van onze 10 vingers. Dit getal is opmerkelijk genoeg precies gelijk aan de natuurlijke trillingsfrequentie (in seconden) van de toon A, namelijk 432 Hertz. Verdelen we vervolgens ieder éénzesde deel in tweeën, dan komen we precies uit bij de 12 Tijdperken. De lichte helft van het grootjaar begint telkens bij het Tijdperk van Waterman, en de duistere helft begint een half grootjaar later telkens bij het Tijdperk van Leeuw.

In het voorgaande is de essentie van de drie dimensies van tijd zo beknopt als mogelijk uitgelegd. Hoewel dit eigenlijk een essentieel onderdeel zou behoren te zijn van het lesmateriaal op de basisschool hebben de meeste mensen hier geen of nauwelijks weet van. Wordt de mensheid hier misschien opzettelijk onwetend over gehouden? Bij de bouwers van de piramides op het Gizeh-plateau in Egypte was dit in ieder geval allemaal al wel bekend, en zelfs nog veel meer, zoals ik beschrijf in het boek getiteld 'Wakkere Wetenschap'.

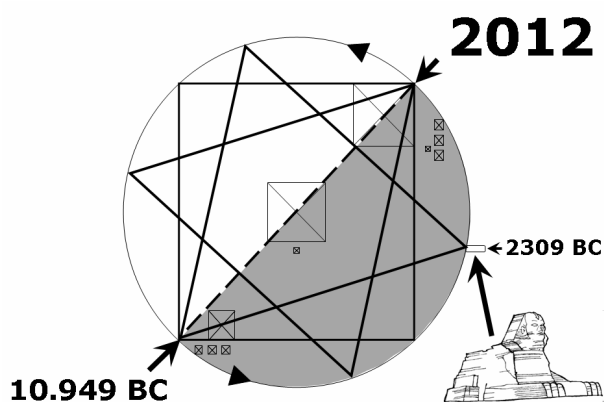
Gizeh-piramides

De piramidebouwers kenden de constante verhouding tussen de omtrek en de diameter van een cirkel. Wij duiden deze constante nu aan met de Griekse letter π (spreek uit: Pi). In onze (huidige) 'beschaving' is het Archimedes geweest die deze constante ruim 22 eeuwen geleden ontdekte. In de tijd van de farao's, ongeveer 22 eeuwen voordat Archimedes 3,14159...

enzovoorts ontdekte, had de mensheid totaal geen benul van deze constante, want we hebben nergens aanwijzingen gevonden dat dergelijke kennis wel aanwezig zou zijn. De piramidebouwers laten op verschillende manieren zien dat ze deze constante wel kenden. Dit betekent dat de Oude Egyptenaren de piramides van Gizeh niet hebben gebouwd, want dat gebeurde naar mijn berekeningen minimaal 8000 jaar voor de dynastie van de eerste farao.

Via bijvoorbeeld de gekozen maten van de Grote Piramide laten de piramidebouwers zien dat ze de exacte waarde van de constante verhouding tussen de omtrek en de diameter van een cirkel kenden. Die afmetingen zijn namelijk zo gekozen dat we via verschillende basisberekeningen bij π of een veelvoud van π uitkomen. Zo is de lengte plus de breedte gedeeld door de hoogte van de Grote Piramide ongeveer π , en is de lengte plus de breedte verminderd met de hoogte exact gelijk aan 100π . Het meest krachtige bewijs vinden we in de meeteenheid die de piramidebouwers gebruikten. Deze eenheid wordt de 'cubit' genoemd. En de exacte lengte daarvan is precies π gedeeld door 6 meter (inderdaad, de piramidebouwers gebruikten dus ook al een (veelvoud) van onze huidige meeteenheid van een meter!). Door π te delen door zes, verwijzen de piramidebouwers naar het grootjaar, want éénzesde deel van een grootjaar duurt 4320 jaren, zoals hierboven reeds is aangegeven. Kijken we nu naar de (oorspronkelijke) hoogte van de Grote Piramide in vergelijking met de straal van de aardbol, dan is deze schaalverhouding (ongeveer) 1 : 43.200, en dat geldt ook voor de gebruikte schaal van de omtrek van de vierkante basis van de Grote Piramide ten opzichte van de ronde omtrek van de evenaar. Via 'gedeeld door 6' in combinatie de gehanteerde schaalverhouding verwijzen de piramidebouwers onmiskenbaar naar de precessiecyclus van het Grote Jaar.

De eerste lettergreep van Pi-ra-mide is Pi oftewel π . De tweede lettergreep van pi-Ra-mide is Ra. Met Ra (de Egyptische zonnegod) wordt, zoals reeds aangegeven, gedoeld op Helios. Het laatste deel van pi-ra-Mide is Mide, en dit verwijst naar het midden tussen licht en duisternis. Dit midden komt overeen met de diagonaal in onderstaand figuur, wat een weergave is van het bovenaangezicht van de Gizeh-piramides samen met de Sfinx (wat dus gewoon een Leeuw is met het hoofd van de Waterman). Mijn interpretatie hiervan is dat in 2012 de overgang van het huidige IJzeren tijdperk naar het Gouden tijdperk zal zijn. Daarmee komt dan tevens een einde aan alle duistere praktijken van de afgelopen duizenden jaren, waarover zodadelijk meer. Wil je meer van weten over deze Klok van Gizeh, bekijk dan even de videopresentaties op Pateo.nl of lees het boek 'Wakkere Wetenschap' (te koop via Frontier Bookshop in Amsterdam).

De Gizeh-piramides laten dus zien dat het in 2012 weer licht wordt in de grootjaarlijkse tijd. We gaan dan merken dat alle duistere praktijken als sneeuw voor de zon zullen gaan verdwijnen. Ook zullen alle piramidale machtlagen die nu nog proberen de baas te spelen op

deze planeet, maken dat ze weggkomen zodra het Grote Licht aangaat. Het Grote Licht (van de derde tijdsdimensie) zal ons bewustzijn verder verlichten, en zal ons helpen om te herinneren wie we werkelijk zijn. Hierdoor komt een einde aan het slavenbestaan van de mensheid op deze planeet van de afgelopen duistere periode. De mensheid zal ontwaken uit haar Grote Winterslaap van bijna 13.000 jaar.

Veel mensen zijn nu al aan het wakker worden. Je hoeft immers niet te wachten tot de zon opkomt, om op te staan. Dat kan gerust eerder. Ook zullen we zien dat straks, nadat het Gouden tijdperk is aangebroken, er zelfs mensen zijn die onverstoort doorgaan met slapen. Toch zal in deze schemertijd iedereen vroeg of laat wakker worden uit de hypnose van het ego.

De belangrijkste conclusie hiervan is dat we helemaal nergens bang voor hoeven te zijn. De bovenste machtlagen zullen misschien nog een laatste poging doen om de mensheid vast te houden in haar hypnoselaap door een hel op aarde te creëren, maar iedereen die wakker is en besluit om op te staan, die merkt dat deze planeet een waar paradijs kan zijn. Wie echter nog in de greep is van de machtspiramide, die kan dit leven als een hel ervaren.

De machtspiramide

De ‘gewone’ mensen vormen de onderste laag van de machtspiramide. Op de tweede laag vinden we de overheidsinstanties die, gelegitimeerd door opgelegde wetten, macht uitoefenen op de onderste laag. In de derde laag van onderen stuurt de regering de overheid aan, en behoort het parlement daarop toe te zien. In de vierde machtslaag van onderen maken de multinationals de dienst uit. Daarom is er ook een schijndemocratie, want de vierde laag overrulet voor alle, voor hen belangrijke zaken gewoon de besluitvorming van derde laag. En daarom bepalen de multinationals en de hogere machtslagen ook welk nieuws en overige informatie er in de *mainstream* media wordt gebracht, en op welke manier. Op de vijfde machtslaag vinden we bankiers, die de multinationals aan goedkope financiering helpen. De bankiers lenen op hun beurt weer van de centrale banken, die daarmee de zesde machtslaag vormen. Op de zevende machtslaag vinden we het Internationaal Monetair Fonds (IMF) en de Wereldbank, waarvan de centrale banken lenen. Zowel het IMF als de Wereldbank zijn eigendom van een particuliere investeringsbank genaamd NM Rothschild & Sons, wat daarmee de achtste machtslaag is. De familie Rothschild, eigenaar van deze oppermachtige investeringsbank, werkt nauw samen met onder andere de families Rockefeller en Morgan. In de top van de machtspiramide spelen slechts enkele families de baas over de overige zeven miljard mensen op deze planeet. Dat kunnen ze doen omdat er door hen geld uit het niets mag worden gecreëerd, volgens de spelregels die deze families zelf hebben bedacht.

Hoe lang laten we ons nog voor de gek houden? De enige echte oplossing voor alle huidige crises begint door ons los te maken van deze machtspiramide. Daartoe wordt er op de website Pateo.nl een oplossing aangedragen voor de periode waarin het nog duister is in de derde tijdsdimensie. Zodra het licht wordt in het Grote Jaar, zal de machtspiramide als vanzelf ineensstorten, aangezien dit machtsbolwerk het Grote Licht niet kan verdragen.

Harry Potter

Mevrouw Joanne K. Rowling (1965) heeft de personages in haar (verfilmde) fantasieboeken over de belevenissen van Harry Potter ontleend aan de voor ons belangrijkste hemellichamen. Hermelien staat voor het vrouwelijke van Venus, en de roodharige Ron voor het mannelijke van de rode planeet Mars. We vinden Harry veelal tussen Hermelien en Ron. Evenzo bevindt de omloopbaan van onze moederplaneet Terra zich tussen die van Venus en die van Mars.

De zon Helios is de heerser in ons zonnestelsel. Evenzo is Prof. Albus Perkamentus de heerser over Zweinstein (of Hogwarts in het Engels). Het elektromagnetische veld van Helios (genaamd de Heliosfeer) beschermt het gehele zonnestelsel, inclusief Terra. Evenzo wordt Harry energetisch beschermd door Perkamentus.

Vanwege de enorme massa van Jupiter (de grootste planeet in ons zonnestelsel), trekt Jupiter (als een soort stofzuiger) veel asteroïden naar zich toe die anders mogelijk op Terra zouden inslaan. Evenzo wordt Harry fysiek beschermd door de reusachtige Hagrid.

hemellichaam	personage (Ned.)	personage (Engels)
Terra (of Aarde)	Harry Potter	Harry Potter
Venus	Hermelien Griffel	Hermione Granger
Mars	Ron Wemel	Ron Weasley
Helios (of Zon)	Albus Perkamentus	Albus Dumbledore
Jupiter	Rubeus Hagrid	Rubeus Hagrid
Luna (of Maan)	Loena Leeftang	Luna Lovegood
Sirius (A)	Sirius Zwarts	Sirius Black
Draco (sterrenbeeld)	Draco Malfidus	Draco Malfoy
Mercurius	Minerva Anderling	Minerva McGonagall
Saturnus	Severus Sneep	Severus Snape
Pluto	Remus Lupus	Remus Lupin
Neptunus	Sybill Zwamdrift	Sybill Trelawny

Iemand die de ‘maanziekte’ heeft (of in het Engels *lunatic* is), die vinden wij raar of lijp. De bijnaam van Loena is dan ook Lijpo (of Loony in het Engels).

De zon Helios is onze eerste zon (of ster). Helios is onze vader die in de hemel is. De tweede ster (of zon) van ons zonnestelsel is Sirius. Evenzo is Sirius Zwarts de peetvader van Harry. Sirius wordt ook wel de Hondster genoemd (of Dog Star in het Engels). Evenzo kan Sirius Zwarts zichzelf veranderen in een grote zwarte hond.

Draco vervult een centrale rol in de belevenissen van Harry. Evenzo neemt het sterrenbeeld Draco een centrale positie in met betrekking tot de precessiecyclus. Deze hemelse rondgang draait namelijk letterlijk om het sterrenbeeld Draco. Deze precessiekring wordt mede veroorzaakt door Sirius (Zwarts). Wist je dat Draco Malfidus de zoon is van Lucius Malfidus en Narcissa Malfidus-Zwarts?

Als adjunct-schoolhoofd, besteedt prof. Minerva Anderling veel tijd aan Harry en neemt ze hem mee naar andere mensen. Zij is degene die Harry's talent voor het vliegen met de bezemsteel zag, waardoor hij zoeker werd bij zwerfbal. Ze speelt de rol van communicator in het leven van Harry, evenals boodschapper. Minerva staat daarom voor de planeet Mercurius. Net als Mercurius is prof. Anderling zeer klein.

In de astrologie is Saturnus is de strenge leraar die vele mensen vrezen. Saturnus brengt ons levenslessen waar we niet altijd om staan te popelen. Saturnus is streng en gedisciplineerd; hij tolereert geen dwazen, en dat geldt precies evenzo voor Prof. Severus Sneep. Prof. Sneep is een mysterieus personage, die een Saturnus-achtige rol voor Harry speelt. Harry moet leren om zijn geest te beschermen tegen indringers. Prof. Sneep is belast met de verantwoordelijkheid om Harry dit te leren, en het is een slopende reeks van lessen voor Harry, wat dus zeer Saturnus-achtig is.

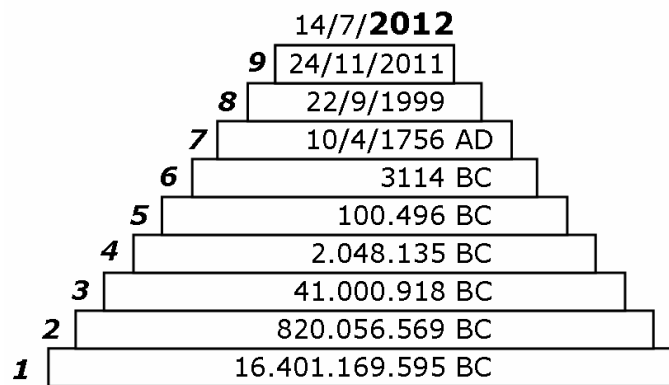
Prof. Remus Lupus leert Harry zijn ergste angsten te overwinnen. Pluto is de heer van de onderwereld en macht. Diep geworteld angsten zijn dan ook geassocieerd met Pluto. Pluto is ook bekend voor de dood en wedergeboorte, waardoor situaties volkomen kunnen transformeren. De situatie veranderde voor Harry compleet toen hij ontdekte, met de hulp van prof. Lupus, dat Sirius Zwarts er niet op uit is om hem te doden. Een ander idee is dat met Lupus wordt gedoeld op het sterrenbeeld *Lupus*, de Wolf.

Prof. Sybilla Patricia Zwamdrift is een beetje het contact met de werkelijkheid kwijt en maakt goed gebruik van haar paranormale talenten. Dit betekent dat prof. Zwamdrift Neptunus vertegenwoordigt.

Wellicht zijn er nog meer relaties met hemellichamen aan te wijzen, en zit er ook nog veel meer andere kennis verborgen in de reeks over Harry Potter. Wat we in ieder geval kunnen concluderen is dat de belevenissen van Harry Potter ons (tijdens ons verblijf in de 'onderwereld') onbewust helpen herinneren aan de voor ons belangrijkste sterren en planeten in 'bovenwereld'. Aangezien onder een afspiegeling is van boven ('zo boven, zo onder'), wijst Jo Rowling via haar boeken ons (wellicht onbewust) op de komende omwenteling in 2012.

Maya-kalender

Net als de Gizeh-piramides, de evangeliën en de reeks over Harry Potter, wijst ook de langste Maya-kalender naar het jaar 2012 (AD). Deze kalender geeft in feite de timing van negen geneste Scheppingsgolven weer, precies zoals ook de Piramide van Kukulcán in de Maya-stad Chichén Itzá in de regio van Yucatán in het Oosten van Mexico uit precies negen niveaus bestaat.

Iedere scheppingsgolf bestaat uit 13 fasen (ook wel Tonen genoemd) waarin licht (of Dag) en duisternis (of Nacht) elkaar om beurten afwisselen. Zo bestaat iedere Scheppingsgolf uit zeven Dagen en zes Nachten. Ook het bijbelboek Genesis beschrijft dat de schepping zeven Dagen duurt, en verwijst alleen impliciet naar de zes tussenliggende Nachten. In iedere volgende golf (die telkens genest is binnen de zevende Dag van de voorgaande golf) gaat de Scheppingstijd 20 maal zo snel. Zo zien we dat de getallen 13 en 20 een centrale rol spelen in deze langste Maya-kalender, precies zoals in de *Tzol'kin* (wat letterlijk het tellen (*tzol*) van ieder etmaal (*kin*) betekent), wat een veel bekendere Maya-kalender is. In het boek '*Wakkere Wetenschap*' (evenals in diverse van mijn voorgaande boeken) laat ik aan de hand van historische feiten zien waarom deze kalender aftelt naar 2012, om precies te zijn naar zaterdag 14 juli 2012. Ook hierover staan diverse videopresentaties op Pateo.nl. Mijn interpretatie hiervan is dat vanaf de zonsopkomst op zondag 15 juli 2012 de Schepping (eindelijk) voltooid zal zijn.

Iedere scheppingsgolf schept een hoger niveau van bewustzijn. In de periode van ongeveer 2000 tot eind 2011 lukt het steeds meer mensen om de bewustzijnsprong van *macht* naar *kracht* te maken. Steeds meer mensen kregen in deze scheppingsperiode door dat geld als machtmiddel uiterst destructief is. Dit hogere bewustzijn vormde tevens de drijfveer achter de start van de zogeheten Occupy-beweging, waarin manifestanten, gebaseerd op hun eigen kracht, aangaven dat de dagen van machtsmisbruik geteld zijn.

De basiseenheid in deze langste Maya-kalender is een periode van 18 etmalen (oftewel 432 uren wat weer gelijk is aan 25.920 minuten). Het geheel van 20 van deze perioden van 18 etmalen wordt door de Maya's aangeduid met het woord '*tun*'. Ik noem deze kalender daarom de *Tzol'tun*, want hierin worden veelvoudigen van de perioden van ($18 \times 20 =$) 360 etmalen (of kin) geteld. Voor elke volgende 20-voudige vergroting van een tun kennen de Maya's een apart voorvoegsel.

periode	aantal <i>tun</i>	aantal <i>kin</i>	omgerekend
tun	20^0	360	0,99 jaar
<i>katun</i>	20^1	7.200	19,7 jaar
<i>baktun</i>	20^2	144.000	394¼ jaar
<i>pictun</i>	20^3	2.880.000	7884 jaar
<i>calabtun</i>	20^4	57.600.000	157 millennia
<i>kinchiltun</i>	20^5	1.152.000.000	3 miljoen jaar
<i>alautun</i>	20^6	23.040.000.000	63 miljoen jaar
<i>hablatun</i>	20^7	460.800.000.000	1¼ miljard jaar

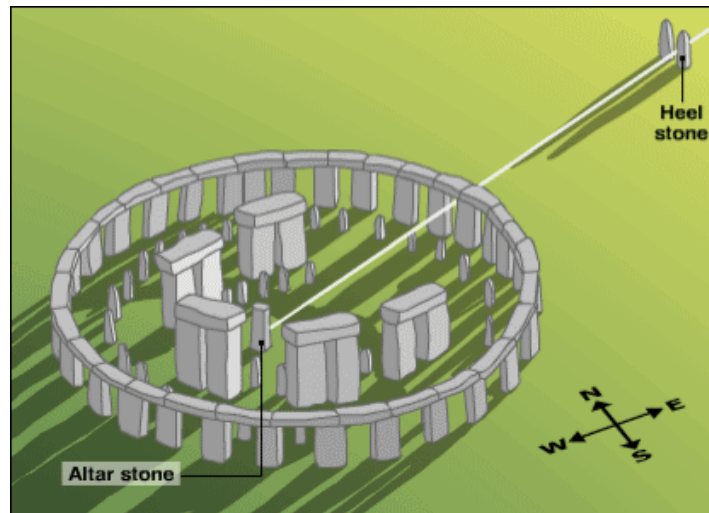
Het getal 360 verwijst naar een volledige cirkel, namelijk een volledig zestal (hexade) van ieder 60 booggraden. Daarom zagen we bij de Klok van Gizeh 6 perioden van ieder 4320 jaren die tezamen een volledige cyclus van 25.920 jaren vormen. Deze getallen zie we hier dus ook weer in de 432 uren en de 25.920 minuten, die beiden overeenkomen met een tijdsperiode van 18 etmalen.

De zogeheten Lange-Telling-Kalender van de Maya's komt overeen met de zesde scheppingsgolf van de *Tzol'tun*, en ook deze eindigt samen met alle andere scheppingsgolven op zaterdag 14 juli 2012. Daarin duren de Dagen en de Nachten 144.000 etmalen (een periode van een *baktun*), een getal dat ook in de Bijbel wordt genoemd.

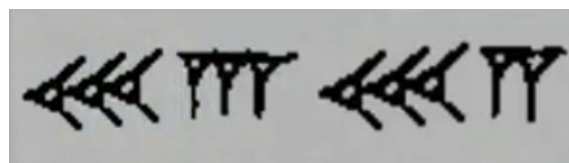
Vanaf 24 november 2011 lukt het steeds meer mensen om de sprong naar het allerhoogste niveau van bewustzijn te maken, waarin de dualiteit (tussen goed en kwaad, of licht en duisternis) wordt ontstegen, gebaseerd op het besef dat alles een onlosmakelijke éénheid vormt, waarbinnen ieder mens soeverein en authentiek kan en mag zijn.

Stonehenge

Stonehenge is heel lang geleden gebouwd als een sterrenwacht waarmee de cycli van zowel de zon Helios als de maan Luna heel nauwkeurig gevolgd konden worden, en dus ook de zonsverduisteringen (of eclipsen). Wellicht het belangrijkste meetmoment voor dit astronomische observatorium was de bepaling van het etmaal van de zomerzonnestilstand op of rond 21 juni. Tijdens zonsopgang op de zomersolstice schijnt Helios vanuit het noordoosten zijn stralen tussen de zogeheten hielsteen (*Heel stone* in het Engels) door, precies op de altaarsteen (*Altar stone* in het Engels), zoals weergegeven in onderstaande afbeelding. Deze altaarsteen staat in het midden van het hoefijzer, dat wordt gevormd door de vijf zogeheten trilieten (twee rechtopstaande stenen waarop een derde steen ligt).

Collega-onderzoeker Bert Janssen beschrijft in het tweede *Frontier Magazine* van dit kalenderjaar (nummer 17.2, blz. 10-19) dat er met de komende zomerzonnestilstand op 21 juni 2012 iets zeer bijzonders aan de hand is. De lijnen van zonsopkomst en zonsondergang op dat etmaal naar het hart van Stonehenge creëren precies de figuur van het rond en het vierkant, waarmee we kunnen concluderen dat ook dit monument naar het jaar 2012 verwijst. Het exacte moment in 2012, namelijk 21 juni, ligt daarbij opvallend dicht bij 14 juli 2012, de einddatum van de Tzol'tun. Verder is er in Sumerisch spijkerschrift een getal gebeiteld aan de voet van de hielsteen (maar vraag me niet hoe dit mogelijk is of wanneer dit gedaan zou zijn):

De rechter helft van dit getal geeft het aantal enkelvoudige eenheden weer, en de linker helft van dit getal het aantal zestigtallen (tien vingers met aan iedere vinger een hexade). In beide delen geven de horizontale symbolen tientallen weer, en de verticale symbolen eenheden. Het getal wat hier wordt weergegeven is derhalve:

$$33 (\times 60) + 32 (\times 1)$$

Maken we hier één getal van (door het rekensommetje te maken), dan zien we dat hier in Sumerisch spijkerschrift het (jaartal) 2012 staat. Wisten de spijkerschrijftschrijvers in het

verre verleden wanneer onze jaartelling zou beginnen? Hoe zou dat mogelijk kunnen zijn? Het mysterie wordt door deze ontdekking eigenlijk alleen maar groter.

Hoe dan ook, Stonehenge, de Gizeh-piramides, de langste Maya-kalender, de vier Bijbelse evangeliën en boekenreeks van Harry Potter wijzen allemaal direct of indirect naar de grote omwenteling rond het midden van het komende jaar 2012, waarin de duisternis in de grootjaarlijkse tijd opnieuw overgaat in licht. Dat doen ze opdat wij daarmee kunnen weten hoe laat het is. We weten daarmee dus dat het medio 2012 weer licht wordt in de grootjaarlijkse tijd.

De drie dimensies werken in elkaar door. Zo is er op het dagelijkse moment van mid-dag tijdens de zomerzonnestilstand beduidend meer licht dan op hetzelfde dagelijkse moment tijdens de winterzonnestilstand. Indien het dus volop licht is in beide dimensies, dan is dat beduidend lichter dan wanneer er duisternis is in de jaarlijkse dimensie. Evenzo zal het licht straks wederom beduidend sterker worden, zodra het opnieuw licht wordt in de grootjaarlijkse tijd.

De kracht (of sterkte) van het licht werkt door in ons bewustzijn. Van licht worden we wakker, en van duisternis slaperig. Vanwege het extra sterke licht vanaf ongeveer het midden van 2012 zullen steeds meer mensen wakker worden. Hierdoor zullen uiteindelijk alle duistere praktijken van de aardbodem gaan verdwijnen als een gevolg van het instorten van de machtspiramide. Dit alles is al aan de gang. Steeds meer duistere zaken komen nu al aan het licht. En de komende tijd zal deze beerput nog verder open gaan, voor wie nog niet helemaal weet hoe erg en duister het in feite is (geweest).

De komende zeven maanden zullen volledig in het teken staan van de overgang van duisternis naar licht. Er komt daarmee ook een einde aan het slavenbestaan dat verreweg de meeste mensen op deze planeet nog steeds hebben. Veel slaven hebben helemaal niet door dat ze feitelijk slaaf zijn van de banken. Na het instorten van de Euro zal echter heel snel duidelijk worden wie de werkelijke eigenaren zijn van onze woningen en andere waardevolle bezittingen. De heersers zullen dan hun eigendommen proberen te claimen en de slaven zullen berooid en verbouwereerd achter blijven. Het is aan ons – de huidige menselijke bevolking van Moeder Terra – om het al dan niet zover te laten komen.

Laten we nu alle beperkende jukken van ons afwerpen en onze vrijheid en soevereiniteit claimen. En laten we ons verbinden, want samen staan we nog veel sterker. Tegen onze gezamenlijke kracht kan geen enkele macht op. Sluit je aan bij *De Verbinding* (meer daarover is te lezen op het Nederlandstalige deel van Pateo onder het kopje ‘verbinden’).

Stuur, tot besluit, indien mogelijk en gewenst, dit online essay (deze *Pateo Kerst Special*) door aan iedereen die er volgens jou ook recht op heeft om te mogen weten hoe laat het is (en wat de oorspronkelijke aanleiding is voor het Kerstfeest). De link naar dit bestand is:

pateo.nl/PDF/KerstSpecial.pdf

(Zeist, dinsdag 13 december 2011 © Pateo.nl)